

NÉMETH DEZSŐ

**BALLADA A GERINC-
(ÚT)
TELENEKRŐL**

LANT

“Bár füllentetlen verseim rímel- csengővel nem szerszámozott ír-dongók, mégis a panorámával keretezett anyád, aki paradicsomót kötve gorniuszozott a kecskekörmös Bal -atomba, egy napfurunkulusos gyulladáspiros-alkonyatkor, mikor ott felhő muszájaskodott dörgedezve.

Hej, mondd meg a kinyavalyított szabadságosdi mit ér? - telefüllentéses napjainkban kókadó reménypalánták döglenek el, de lopatikák nyílnak, sumák terem az elbugázott kertekben, és kipolgárosodott szajrék papi préd(a)kációval bugyellárisoznak ki javainkból, - hiába törvénykednek parlamentáskodva, PALLAG-fű terem csak midenütt, és milyen volt olajszőkítése: sem tudom már aktualizálódik hamarkodva.”

Részlet a
“borKör lÉD tennie”
című versből

Németh Dezső

Ballada a gerinc - (út) telenekről

Csepel
2004

Kiadta:

Egy nem ismert költő
okulásul minden embernek
az embertelenséggel
szemben.

www.kislant.hu

kislant@interware.hu

lantklub@interware.hu

A meglopottak testamentuma

Én, Dezidériusz nevű egyén,
kettőezer-négy esztendejében,
mikor dalolni kezd a fák hegyén
a tavaszra váró kicsi madár,
eldobva minden illemet, tollam
hegyére vettem a "szegény" állapot,
mert gépszíja rendesen elkapott:
kis vagyonomra tette rá kezét.

Úgy történt, hogy a köznép javára,
ó Csepel egyik leromlott helyén,
hol mélypontra ment a telkek ára,
mert az úgy nevezett állam-egyén
terve lett, hogy házainkat bontva
egy gerincútnak adnak itt helyet.
De a sors, amilyen suta, gyatra,
nem volt sokáig erre fedezet. -

Így romlottak, mállottak a házak,
mikor már jó vásottá vált az utca,
újból eljött az ördögi alak,
hogy kezét tegye az olcsó cuccra.
Előrángatott törvény-kötéssel
hurkot kötöttek fekete fára:
Ki ellen mer csurgatni a széllel,
jog kezével dobjuk az utcára!

Testvéreim, ó kifosztott lelkek!
ne várjatok már semmilyen jóra,
ma megrabolva pokolra vetnek,
de ne ülj fel minden szíre-szóra:
mert a csalók markukba nevetnek
ha sikerül rászedni a jámbort,
reá fújva jogszabálykámfort
vagyonából jó nagy vámot szednek?!

Határoztam hát, kisebbség jogon
magamra veszek ügyészi talárt,
és a bűnöket mind felsorolom,
hogy állambácsi miben volt csalárd,
miként lopott meg engem többször is
buzgómócsing hatásága által,
a szellemtelen jogok nevében .

A lopatikák lajstromozása:

Vádolom az arctalan többkezűt,
ki kétszer fejte silány béretem.
Személyi adóval először sújtva,
majdan áfázott árucikkokkal
erszényemet újra megcsapolta.
Bocsássa meg nekem az Úratya
ha káromlásra nyitom a számat
ellene, mert nem érdemelhet mást

a szemtelen, ki törvény nevében
jogot jegyzett kicsi birtokomra,
aztán fellebbezésre bízott,
tudva, hogy nem lehet igazam. -
Mevágott újból hatezerrel,
rám zúdítva a hülye jogot
sarokba lökött könnyűszerrel,
mert önmagára hivatkozott.

De nem hagytam annyiban a dolgot,
felülvizsgálatot kértem balgán,
s a jog megint rajtam ejtett foltot,
a főzőkanál-bírónő mondván:
a hatóságra rendelt rendelet,
- mit tudnom kellene betéve -
a kéresemnek nem adhat helyet.
Még legjobb az ügyem elvetése,

mert ha nem vonom vissza a dolgot
tizenötezer forintom bánja.
A földhivatal-nő rám mosolygott,
és dölyfösen motyogta: - Na látja?!
Aztán illetékbeszedő dáma
- aki bejgli sütésből doktorált-
határozatán nevem elírta,
s láss barátom újabb törvény-csodát:
ezerötszázért javított hibát.

Ezért leírom itt s kijelentem,
az Istennél a törvényalkotót,
a hülyeségekért feljelentem,
hogy kapjon legalább ötven botot.
Nem csak a leírtakért átkozom,
de most jön még a sűrűje, magva,
bár fentebb már firtattam a dolgom,
nézzünk reá még egy pillanatra:

Mivel szegény ember nem építhet
magának külön cifra palotát,
egy telken így több család is élhet,
fönntartva olcsón saját otthonát.
Aztán ki-ki erejéhez mérten
alakítja, teszi jobbá részét,
ha eladja kaphat érte szépen,
nem vitatja senki sem a pénzét.

Ámde jön a gerincút családja.
Egy kalapba dobja az egészset,
a ház árát egyformán elosztva...
jogszabályos varázsgömböt pörget.
Tudja jól, hogy külön a lakások
többet érnek, mint együtt az egész.
Jogfondorból így lesznek családok.
A bírónál? Tudd, nem túl sokra mész.

Imádkozzunk Nepumuki szenthez,
kit védelmezve rács mögé zártak.
Megnézheted a Szent Imre téren:
a jámborak mindig hogyan járnak !

Nepumuki lázadása

Egy nem ismert költő krónikája 2004-ből

Azért vannak káromló igék eretnek nyelvemen
mert elhagyott Istenem s kolduslepelbe bújtatott
remények kóborolnak haldokló házaink vinnyogó tetői
alatt

Dezidériusz siralmai I, 2

Kivetett lakók megcsalt lakók én kiáltok átkot értetek
ketrecbe zárt kőarcú szentünk kőhangján szóló igékkel
áttörve páncél falakon megvadult szelek taréján
száguldva végig Ófalu utcáin át a Gyártelep szélén
lakó emberek hajlékaihoz
Csepel-lovász ősz lova nyerít kipányvázva lelketek kötélén
szabadságot vinnyog zablája vasa
hasa alá tüzet gyújtott a Dunába bukó vörös égbolt
s táncol a sok megkergült árnyék a fák lábaival -
futnak a házak is - kőlábakon menekülnek mint a

hajtók által felvert csalitokból a vadak a
tövispáncélos horhosok felé -
látom a vén Nepumukit kitörni készül
szent erejével szétfeszíti a rácsot és mázsás lábaival
Szent Imre terén átlépkedve neki a
Csőgyár utca megvert gerincének -
az emberek ámulva nézik Szent Jánosukat
és követni kezdik akár a házak
először félve néhányan
majd mind többen nyomába szegődnek
aztán végig a Gyepsoron a
Magyar utcán döng mázsás talpa
a házak megremegnek kitépik falaikat a földből
és elindulnak ők is a dübörgő szentjük után -

Ó! Nepumuki, hová tartanak rettenetes kőtalpaid?
Tóth Mihály cifrára faragott élete trónján ül a téren
kipányvázott igazsága körbe ügeti önmagát -
mellette Avarkeszi sámán szavakat mormol
és füstölővel Podolák körbe járja a rozzant trónust -
eljött az igazságtétel ideje
az Isten által küldött kőkanonok megáll a téren
a házak egymásra borulnak
egyetlen halommá lesznek
Nepumuki fölcammog a domb tetejére
ott megmerevedve óvó alakja hirdeti
Isten igazságát, hogy mindennél fontosabb az ember!

Ballada a gerinc - (út) telenekről

Polgárok, ti mindent látni vágyóok,
ne gondolatok rosszra semmiképp;
házak helyén, ha lopott föld tátong,
az Istennél tán van még menedék.

Kint a kukák holdfényben is szépek,
már nektek aranylik minden szemét...
Mentek innét úgy, mint elítéltek,
ha megkapjátok jussotok felét.

Eldöntve pár fogyatékos által,
hogy sajátodból miként részesülj;
s kifosztottan törvény praktikákkal,
még nem tudod, hogy hová menekülj?!

Jogászok? Én nem vetem meg őket.
A politika árnyképei ők.
Bárgyún nézik a bús elmenőket,
e sikerdíjas állam-jogerők.

Igázva állunk lógó állal,
lelkünk fekete felhő, sír nagyon;
de házunk dől és ős magyar lázzal
önmagunkat verjük csak agyon.

Bár törni kéne, őrült-összefogva,
gané árnyak csalárdsága ellen,
hogy írmagját is halálra botozva,
júdáspénzért örök poklot nyerjen.

Ne mondjatok még semmi rosszat.
Ne ítéljétek hamarkodva el...
Ti törvényektől már fölakasztottak;
volt házatokon varjú énekel.

Ajánlás:

Herceg! Polgármesterek királya!
Oh, szánd az esendőt, ki útra kél,
s Csepel utcáit céltalan járja,
ha feje felett nincsen már fedél!

Sámánének

Töviseken táncol a reggel: Anyám, ki hajad lángját adtad
a kékarcú ébredésnek, beszélj a sebek bimbóiról:

kifakadt

felhők futnak a hegyek derekára, pipacsok száján jajgat a
zápor; sánta árnyékok kötényébe hullnak a búzavirágok,
széjjelveti combjait az árok, zokogó víz fut
a kőlapockákon, kibontott hajú bokrok szórják
a könnyeiket. -

Sólyom repül felettem:

Énekelj sámánkirály!

Magyarok táltosa énekelj!

Emese barna hajfonatán lógjon a telihold!

Kárpátok szikláin villám-liliomszál: ősaným, ne gyere
árnyékkendő nélkül, a hegyek alatt árulók laknak...

Combjaid fehér árcai közül kiálmodott hazám - beteg:
pénzszemű idegenek mézzelkent madzagot kötöttek rá!...

Porondra léptek a szájmagyarok: dumagéppel etetik a
népet; hangélre hányják egymást a pártok: pár"t"bajt
vívnek a koncert...

Erszénymagyarok eladták gyárainkat, bukszamagyarok
eladták földjeinket, álpártok eladták magyar lelkünket,
álpapok eladták magyar hitünket.

Pókháló-szabadság: ez jutott; média-pofázás: ez jutott;

könyékig-kukázás: ez jutott; kábítószer-a-gyerekek:
az jutott; tisztasmunka-az-apádnak: nem jutott.

Sötétben járunk,
őrizzük titkos fegyverünket a hazaszeretetet.
Trianoncsonka járással bicegek.

Eljöttem sírni értetek:
Árpád saskönnyeivel,
István szentkönnyeivel,
Dózsa tűzkönnyeivel,
Kossuth gyászkönnyeivel,
Széchenyi tervkönnyeivel...

Madárkörmökkel kapaszkodjatok... kapaszkodjatok a
hősök lelkébe:

Mosakodjatok meg a szabadság kútjainál!
És törölközzetek meg a szabadság lobogóiban!

Ajkamra bénul az ének:
Elhervasztott szívű emberekkel hová mehetünk?!
Gyötrellemmel töltött ajkunk kiáltásától
megrepednek az álmok...

Anarchia

Nem tudtál
tiltakozni anyádnál,
mikor megfogantál,
hogy nem akarsz élni ezen a világon,
mint didergő cinke jeges ágon,
mint űzött szarvas tövisektől tépve
menekülni indás cserjék börtönébe...
De hiába rejt el bükkfa, tölgyfa ága,
hiába melenget galagonya-lányka,
hiába borít be kökénybokor kékje,
arcodat pirosra hajnal bárhogy égje,
bárhogyan ölelget füzeshajú dombhát... -
Dobd el a szívedet, ezt a véres bombát!

Dobd a bírók közé!

Törvénykezők közé!

Dobd a papok közé!

Dobd a pártok közé!

Hogy égjen a házuk.

Hogy leégjen arcukról

A hazugság-mázuk!

Téged megkötöztek, mert szabad vagy végre?

Éhségsszemmel nézhetsz Istenarcú égre,

mert a semmi ott van csillogó papírban.

Pártok csomagolták.

Papok megáldották.

És veszejtik országunk új kapitalisták,
ellopták kenyerünk mind a szarospisták,
hazajött nem hősök,
nyálas álvitézek;
mindenütt keselyűk, akárhová nézek.
Börtönben a szíved?
Bordáid a rácsok?
Lekötöztek gonddal rozsdás időláncok?
Törvény-börtönőrök?
Paragrafus-piszkok?

A keserű pohárból mondd! még meddig isztok?

Dobd el a szívedet ezt a véres bombát!
Dobd a bírók közé!
Törvénykezők közé!
Dobd a papok közé!
Dobd a pártok közé!
Hogy égjen a házuk.
Hogy leégjen arcukról
A hazugság-mázuk!

Új Cantio optima

Bornemisza Péter nyomán

Könnýüim csurgása, oly nagy esőzése
Lészen magyarságom méregvíz öntése,
Vígasztaló évek minden temetése.

Ezt a földet bírják gazból termő urak,
Kik hamisságukban igen tolvajlanak,
igyekezzvén azon mindent fölfaljanak.

Ezért van énnéköm könnyűző keservem,
Adóktól üreslik étköttadó vermem.
Mikor leszen hazám jó falatot nyelnem?!

Minköt már etettek álnok, hazug szóval,
Így jár szegény hazám szüette mankóval,
Most énekünk szóljuk halál siratóval.

Ük pedig ügen szép autó csodával
Száguldnak dölfösen kitömött bukszával,
Münk meg gazdálkodunk sok szemétkukával.

Írtam ezt barátim nagy okulás képpen,
Mikor pénzünk csörgött új urak zsebében,
Kétezernek mínusz négy esztendejében..

Megélni kell

Megélni kell az életet,
akarni kell a jót
s őrizni, mint egy gyöngyszemet
a kedvesen ejtett szót.

Hisz minden sértés egy kis halál,
elernyed tőle a remény,
s bebábozódva mélyre száll
a szív, mely kőkemény.

Megélni kell az életet,
érdemet nyerni rá,
mert sorsunkon csupán ékezet
a végtelen halál.

LART
füzetek